

Arrest

nr. 138 332 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2014 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUELENS, die loco advocaat J. VERCAMMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 april 2014 heeft verzoeker in zijn hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 oktober 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 28.01.2014; cd-rom met digitaal gedateerde foto's en twee video's uit de periode 2013-2014: deze gegevens zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- verklaringen op eer door derden, onvolledig gepersonaliseerde en ongedateerde verjaardagskaarten welke worden beschouwd als een verklaring op eer: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- afspraakbevestiging en bijbehorende verpleegnota dd. 05.09.2013; verpleegnota dd. 19.09.2013; aanvraag tót afbetaling dd. 17.12.2013: deze documenten werden opgesteld op naam van betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon. Echter, gezien deze documenten werden opgesteld op basis van verklaringen van betrokkene, en deze gegevens dan niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op: “Schending materiële motiveringsplicht – schending algemene zorgvuldigheidsplicht – uitgebreid recht op gezinshereniging”.

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624.)

Verzoeker moet bewijzen dat hij een duurzame en stabiele relatie met Mevrouw C. onderhoudt. Dat is onder meer het geval wanneer zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land samenwoonden.

Verzoeker heeft hiertoe de nodige documenten bijgebracht.

Verweerder verbindt de door verzoeker bijgebrachte documenten echter aan het vereiste van elkaar minstens twee jaar kennen.

Deze documenten dienden echter te worden beoordeeld in het licht van de vereiste van samenwoont van één jaar, waardoor verweerder wel degelijk tot het besluit had moeten komen dat de voorwaarde tot samenwoont van één jaar desbetreffend vervuld was.

Verweerder heeft de door verzoeker bijgebrachte gegevens niet correct beoordeeld.

Bovendien wordt België door de Europese Commissie verplicht om voor het bewijs van 'duurzaamheid' van de relatie andere relevante bewijzen in aanmerking te nemen dan de drie feitelijke situaties zoals uiteengezet in art. 40bis, §2, 2°, a) van de wet van 15/12/1980.

Ook in die optiek werden de documenten incorrect beoordeeld. In casu werd verzoeker in kennis gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, ten laatste op 01/11/2014.

Deze weigering tot gezinshereniging impliceert dat verzoeker dient terug te keren naar zijn herkomstland en dat de wettelijke samenwonende partner van verzoeker, Mevrouw C., en haar minderjarige kinderen L. R. (°17/09/1999) en J. (°08/06/2001) er in feite toe worden gedwongen om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Intussen is immers zo'n hecht gezin ontstaan. Daardoor wordt hen het genot van de voornaamste door de status van Unieburger verleende rechten ontzegd.

De beslissing maakt niet duidelijk dat verweerder zich desbetreffend heeft geïnformeerd. Verweerder had de gezinssituatie zorgvuldig moeten onderzoeken om tot het besluit te komen dat de gezinshereniging in dit geval niet kon worden geweigerd."

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

2.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat ook van toepassing is op partners van Belgische onderdanen (cf. art. 40ter van de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)"

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De verwerende partij beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheids-toetsing uit te oefenen.

2.6. Verzoekers kernbetoog is dat de door hem voorgelegde documenten beoordeeld werden in het licht van de voorwaarde van elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag te kennen in plaats van de vereiste van één jaar ononderbroken samenwoning voorafgaand aan de aanvraag. Verweerder had volgens verzoeker tot het besluit moeten komen dat deze voorwaarde vervuld was. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de beoordeling in de bestreden bijlage 20 dat *“uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden”*. De vereiste van samenwoning van één jaar werd in de bijlage 20 dus wel degelijk beoordeeld door de verwerende partij. Verzoeker maakt niet duidelijk hoe de stukken die overgemaakt werden en beoordeeld werden, zouden kunnen aantonen dat er sprake is van één jaar ononderbroken samenwoning voorafgaand aan de aanvraag. Verzoeker is van oordeel dat de door hem bijgebrachte gegevens niet correct werden beoordeeld, doch hij specificeert niet om welke gegevens het zou gaan en op welke wijze ze dan tot de conclusie kunnen leiden dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag één jaar ononderbroken heeft samengeleefd. Het volstaat te deze niet op algemene wijze te stellen dat België door de Europese Commissie verplicht wordt om voor het bewijs van ‘duurzaamheid’ van de relatie andere relevante bewijzen in aanmerking te nemen dan de drie feitelijke situaties zoals uiteengezet in artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker doelt op de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van 3 april 2014, wordt opgemerkt dat een dergelijke mededeling geen juridische norm is waaraan de Raad een toetsing dient door te voeren.

2.7. Voorts voert verzoeker aan dat zijn gezinssituatie zorgvuldig had moeten worden onderzocht. Hij concretiseert deze gezinssituatie echter niet en maakt ook niet duidelijk waarom ondanks het gestelde in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° juncto 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging niet kon worden geweigerd.

2.8. Verzoeker voert aan dat zijn partner en haar minderjarige kinderen er in feite toe worden gedwongen om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, waardoor hen het genot van de voornaamste door de status van Unieburger verleende rechten wordt ontzegd. De bijlage 20 is echter uitsluitend gericht tot verzoeker, en niet tot zijn partner en haar kinderen. De bijlage 20 houdt voorts niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische partner en haar eigen kinderen. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn Belgische partner en haar eigen kinderen te blijven met wie hij een verklaring van wettelijk samenwonen aflegde op 28 januari 2014, hoewel hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en voorheen geen langdurig wettelijk verblijf gekend heeft in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Evenmin toont verzoeker aan dat hij zijn gezinsleven met zijn partner en haar kinderen niet kan verderzetten in zijn land van herkomst.

2.9. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA